

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630;
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC de Wellington

Revistă Parohială, Nr.4, luna Octombrie 2013

Programul liturgic pe luna Octombrie 2013

- ❖ 6 Octombrie 2013: Duminica a 20 –a după Rusalii: Învierea fiului văduvei din Nain; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- ❖ 13 Octombrie 2013: Duminica a 21 –a după Rusalii a Sfinților Părinți de la Sinodul VII Ecumenic; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- ❖ 14 Octombrie 2013: Luni: Sfânta Cuvioasă Parascheva; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- ❖ 20 Octombrie 2013: Duminica a 23 –a după Rusalii; Vindecarea demonizaților din ținutul Gherghesenilor; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- ❖ 26 Octombrie 2013: Sâmbătă: Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
- ❖ 27 Octombrie 2013: Duminică: Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou; Duminica a 24–a după Rusalii; Învierea fiicei lui Iair; ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie.

Din Cuprins:

- ❖ Despre Preoție;
- ❖ Sărbători în Octombrie;
- ❖ Mărturisiri contemporane;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăături duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Sfatul Medicului;
- ❖ Meditații.

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura” (Matei 7. 1 – 2)

Iată ce cuvinte minunate ne învață Mântuitorul! Și când le auzim propovăduindu-se sau le citim, așa ni se umple sufletul de o credință cât un munte și nu cât un grăunte de muștar și ne dăm seama că nimeni nu mai este așa credincios ca noi! Ce dacă Sfântul Apostol Pavel zicea că e cel dintâi dintre păcătoși? O fi fost el păcătos, dar noi suntem credincioși.

Și chiar dacă nu prea merg eu la Biserică, pentru că sunt foarte ocupat cu treburile mele și cu vizitele pe la prieteni și alte treburi foarte importante, am o credință de numa' numa'!!! Mă mai duc câte o dată să aud cum mai bate preotul câmpii, să văd cine nu prea are ce face acasă de se duce la Biserică, să mai conving pe unul, altul că e mai importantă viața personală decât viața în sânul Bisericii... Dar ajung la Biserică și descopăr că preotul nu-mi spune ceva ce EU nu știu. Îmi spune și el aceleași lucruri pe care eu le știu foarte bine, de când eram copil și din cauză că nu-mi laudă virtuțile și mă îndeamnă la smerenie și la iubirea aproapelui, mă cam ia somnul la cuvântul lui.

Eu Îl iubesc pe Dumnezeu și nu mă tem de El, pentru că știu că mă iubește. Dacă nu m-ar fi iubit, nu mi-ar fi dat tot ce am acum. Și am o credință mai mare decât toți la un loc, a celor ce se roagă în Biserică la slujbă. Și dacă îmi merge bine, înseamnă că Dumnezeu nu mă judecă și poate că și eu am fost destul de darnic și de mărinimos, de merit atâta bine ce-l am de la Dumnezeu. Înseamnă că eu merg pe calea cea dreaptă și nu mă poate clătina nimic din credința mea. Și nu sunt păcătos ca ceilalți care o duc mai greu ca mine, care sunt atât de leneși și nu aleargă după bani ca mine, zicând că s-ar îngriji de familie și de creșterea copiilor. Toți amărății care nu știu să trăiască lumește și cred că e mai important să te îngrijești de suflet, ar trebui să vină la mine să-i învăț cum să facă bani, cum să lucreze și să nu mai lenevească. Ar trebui să mă asculte și să nu vorbească nimic în fața mea, că eu sunt mai mare domn ca ei. Și cum ziceam, nimeni și nimic nu mă poate clătina în credința mea.

Dar ce să vezi? Într-o zi vine cineva la mine să-mi ceară milostenie și-i spun că nu pot acum să-l ajut. (deși știu că pot, dar nu vreau să fac milostenie, pentru că ce am de la Dumnezeu e doar al meu și dacă dau ceva din ce am, se împruținează). Atunci omul mă roagă să mă rog pentru el. Cu dragă inimă, îi spun. Asta pot să fac acum! (Dar în gând îmi zic: cum îndrăznește să-mi ceară asta? Ce? El nu știe să se roage ca mine?) Omul pleacă necăjit de la mine, dar așa-i trebuie! Bine că s-a dus! Era cât pe ce să-mi tulbure liniștea interioară din palatul meu de fildes și credința mea cât muntele, care zdrobește muștarul!

Altă dată auzeam pe unul vorbind de respectarea tuturor oamenilor, că ne sunt frați și făcuți de același Dumnezeu, ca și mine și că ar trebui să ne plecăm voii altora, adică să ne smerim. Nu e adevărat! Ce înseamnă asta? Doar eu sunt domn și am drepturi! Eu sunt lider! Ceilalți trebuie să stea jos și să mă asculte că nu au drepturi; doar obligații!

După un timp... Nu știu ce se întâmplă cu mine. Nu prea mă mai simt bine. Sunt cam bolnav și nu-mi mai place nimic. Mă dor toate și mai mult mă doare să văd că ce aveam se cam duce pe apa sâmbetei: cei ce erau datori să mă iubească, nici măcar nu mă mai ascultă; amărății care cândva îmi cereau ajutorul, acum o duc mai bine ca mine și sunt mai liniștiți; iar cei pe care eu îi disprețuiam pe buna mea dreptate, acum sunt apreciați și iubiți de ceilalți. Am cam rămas singur... Dar, stai! Dumnezeu nu-și mai aduce aminte de mine?

Acesta este rodul mândriei, mama tuturor răutăților și al neascultării de cuvintele Domnului Iisus Hristos, de a nu judeca, pentru a nu fi judecați. El ne îndeamnă să iubim pe aproapele și să nu judecăm. Dar noi ne iubim mai mult pe noi, iar pe aproapele îl judecăm. Și dacă ne măsurăm buna voință față de ceilalți cu zgârcenie, binecuvântarea lui Dumnezeu o vom primi și noi cu aceeași măsură. Deci să nu ne îngrijim sau să ne silim de multe lucruri trecătoare, ci să alegem partea cea bună, care nu se va lua de la noi: ascultarea, dar și împlinirea cuvintelor Mântuitorului! Mai bine să ne smerim și să ne judecăm pe noi înșine în toată viața noastră pământească, decât mândrindu-ne, să ajungem de râsul și judecata oamenilor în lumea asta trecătoare, iar la Judecata viitoare să fim vădiți în fața întregii lumi și a Îngerilor.

Să ne dea Dumnezeu gând smerit și să ne ajute să ne vedem greșelile și scăderile noastre, ca să nu judecăm pe fratele nostru. Să ne străduim cât putem să nu judecăm pe nimeni, ca Dumnezeu, chiar dacă ne va judeca, să ne judece cu bunătate, milă și iubire de oameni!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE PREOȚIE

În numărul trecut am vorbit despre Ierarhia Bisericească și am prezentat temeiurile scripturistice și pe cele din Sfânta Tradiție care adevăresc transmiterea Harului Preoției prin succesiune apostolică, de la Mântuitorul prin Sfinții Apostoli, către Episcopii și Preoții zilelor noastre, în Taina Hirotoniei sau Preoției. De aceea, în cele ce urmează vom prezenta Învățătura de Credință Ortodoxă despre Hirotonie.

****Ce este Hirotonia sau Preoția?***

Hirotonia sau Preoția este Taina prin care cei anume pregătiți primesc, prin punerea mâinilor și rugăciunea Arhiereului, puterea de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, de a sfinți prin Sfintele Taine și slujbele bisericești și de a conduce pe cei credincioși la mântuire (**Matei 28, 19 – 20**).

****Când a așezat Mântuitorul această Sfântă Taină?***

Mântuitorul a așezat această Sfântă Taină chiar în prima zi a Învierii Sale, prin cuvintele spuse Apostolilor: „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl și Eu vă trimit pe voi. Și aceasta zicând, a suflat asupra lor și a zis lor: Luați Duh Sfânt; căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute” (**Ioan 20, 21 – 23**). Aici nu se arată că partea văzută a Tainei, adică punerea mâinilor și rugăciunea, a fost rânduită de Domnul, dar Sfânta Scriptură spune că Preoția se dă prin punerea mâinilor (**Fapte 14, 23; 1 Tim. 4, 14; 5, 22**) și că ea este lucrarea Duhului Sfânt, cum zice Sfântul Apostol Pavel preoților din Efes: „Luați aminte de voi și de toată turma întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi Episcopi, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu” (**Fapte 20, 28**).

****Pe ce temeiuri se sprijină cele trei puteri ale Preoției: învățătoarească sau de propovăduire, sfințitoare și conducătoare?***

Puterea învățătoarească sau de a vesti cuvântul lui Dumnezeu a fost dată de Mântuitorul odată cu cea sfințitoare și de conducere prin cuvintele: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (**Matei 28, 19-20**). Puterea sfințitoare a fost indicată și prin cuvintele de la Cina cea de Taină: „Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea” (**Luca 22, 19; 1 Cor. 11, 24 – 25**). Despre puterea sfințitoare a preoției vorbește și Sfântul Apostol Pavel: „Așa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos și iconomi ai Tainelor lui Dumnezeu” (**1 Cor. 4, 1**). Puterea de conducere duhovnicească a fost arătată concret prin cuvintele: „Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă și cel ce se leapădă de voi de Mine se leapădă” (**Luca 10, 16**). Sfântul Grigorie Teologul zice despre puterea de conducere a Preoției că este «arta artelor» și «știința științelor».

****Câte trepte are Preoția harică?***

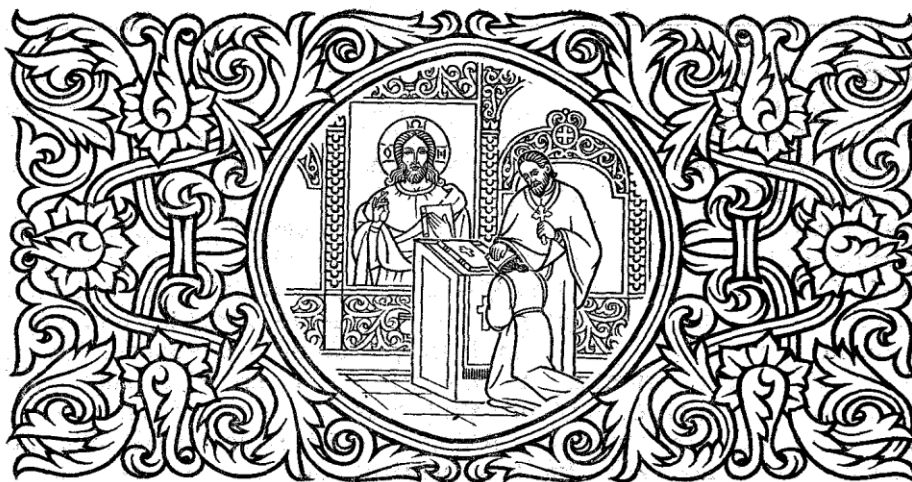
Ierarhia bisericească sau Preoția sacramentală are trei trepte: **1) treapta arhierească**, venind de-a dreptul de la Apostoli, prin succesiunea apostolică, sau episcopală. Ea are plinătatea celor trei puteri: de a învăța, de a săvârși cele sfinte, de a conduce Biserica; **2) treapta preoțească** primește aceste trei puteri de la Arhiereu, însă fără dreptul de a hirotoni și de a sfinți Mirul și Sfântul Antimis; **3) treapta diaconească** primește în Taina Hirotoniei, de la Arhiereu, puterea de a ajuta pe arhiereu și preot, însă fără a putea săvârși singur Sfintele Taine și Ierurgii. Cele trei trepte harice ale ierarhiei bisericești, conferite prin Taina Hirotoniei, sunt adevărate de Sfânta Scriptură și de Sfânta Tradiție. Sfântul Apostol Pavel a așezat pe Tit episcop în Creta și pe Timotei episcop la Efes. El scrie, printre altele, celui dintâi: „Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca acelea care lipsesc să le îndrepti și să așezi preoți prin cetăți, precum eu ți-am poruncit” (**Tit 1, 5**). Și sfătuiește pe cel de-al doilea: „Mâinile degrabă să nu-ți pui pe nimeni” (**1 Tim. 5, 22**). Aceste texte arată că în vremea Sfântului Apostol Pavel existau treapta

arhierească și treapta preoțească. Faptele Apostolilor ne spun că Sfântul Apostol Pavel și Barnaba au hirotonit preoți în Litra, Iconiu, Derbi și Antiohia (Fapte 14, 20 – 21, 23). Aceeași scriere a Noului Testament ne arată cum s-a înființat treapta diaconească, prin alegerea și hirotonirea celor șapte diaconi în Biserica de la Ierusalim, în fruntea cărora se afla Sfântul Ștefan: „Pe care i-au pus înaintea Apostolilor și, rugându-se, și-au pus peste ei mâinile” (Fapte 6, 6). Sfinții Părinți dau mărturie neîntreruptă despre cele trei trepte preoțești. Sfântul Ignatie scrie tralienilor: «De asemeni, toți să cinstească pe diaconi ca pe Iisus Hristos, pe episcopi ca pe chipul Tatălui, iar pe preoți ca pe soborul lui Dumnezeu și ca adunare a Apostolilor. Fără aceștia nu se numește Biserică». Taina Hirotoniei nu se repetă la aceeași persoană pentru aceeași treaptă.

*Ce înțeles au cuvintele Sfintei Scripturi: „Iar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce v-a chemat din întuneric, la lumina Sa cea minunată” (1 Petru 2, 9)?

Protestanții susțin că aceste cuvinte îndreptățesc credința lor că toți creștinii sunt preoți. Potrivit învățaturii autentice a Bisericii, noi învățăm însă că și în Vechiul Testament întregul Israel se numește: „preoție împărătească”, „neam sfânt” (Leșire 19, 6), fără ca prin aceasta poporul Israel să se fi socotit că face parte în întregime din clasa preoțească. Regele Ozia, care a vrut să tămâieze, s-a umplut de lepră (2 Paral. 26, 16 – 21), iar Core, Datan și Aviron, care au vrut să fie preoți prin forță, au fost înghițiți de vii (Numeri 16). În cuvintele Sfântului Apostol Petru e vorba de preoție duhovnicească, obștească, al cărui altar e inima fiecărui creștin (1 Cor. 3, 16 – 17). Iar jertfele duhovnicești sunt mila, duhul umilit, inima înfrântă și smerită (Ps. 50, 18). E vorba deci de o preoție în înțeles figurat. Prin puterea harului primit, în Taina Botezului, a Mirungerii și Sfintei Euharistii, creștinii au o stare aleasă, sfântă, împărătească față de necreștini, de aceea ei au dreptul să boteze pe pruncii în primejdie de a muri nebotezați. Dar aceasta nu este tot una cu Preoția așezată de Mântuitorul prin Sfinții Apostoli și ajunsă la noi prin succesiune apostolică.

În încheiere, să medităm la cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur care zice că “puterea de a ierta păcatele nu a fost dată de Dumnezeu Îngerilor, ci oamenilor”. De aceea, să ne bucurăm și să-I mulțumim lui Dumnezeu că avem rugători în cer și pe pământ oameni asemenea nouă, ca să ne fie mult mai ușor să ne apropiem de El cu toată inima.

SĂRBĂTORI ÎN OCTOMBRIE

1 Octombrie, Acoperământul Maicii Domnului

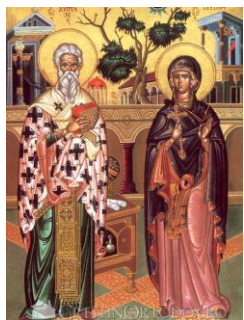
În timpul Împăratului Leon cel înțelept (886 – 912), în Constantinopol, spre Duminică, făcându-se priveghere toată noaptea în cinstita Biserică a Vlahernei, întru slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, la întâia zi a lunii Octombrie și de față stând poporul, fiind ca la patru ceasuri din noapte, Sfântul Andrei împreună cu ucenicul său, fericitul Epifanie, și-au ridicat ochii în sus și au văzut pe Împărăteasa cerului, pe Acoperitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh și rugându-se. Și ea strălucea de lumină ca soarele și acoperind poporul cu cinstitul ei omofor, împreună cu oști cerești și cu mulțimea de Sfinți, care în haine albe și în cucernicie stăteau împrejurul ei, dintre care doi erau mai aleși: Sfântul Ioan Înaintemergătorul și Sfântul Evanghelist Ioan. Pe aceasta văzând-o, Sfântul Andrei a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: "Oare vezi frate, pe Împărăteasa și Doamna tuturor, care se roagă pentru toată lumea?". Iar el a zis: "O văd sfinte părinte și mă înspăimântez, că o văd acoperind pe oamenii ce sunt în biserică cu cinstitul ei omofor, ce strălucește mai mult decât soarele." Și s-au auzit graiurile cele cu umilință ale rugăciunii ei către iubitul ei Fiu și Dumnezeul nostru Iisus Hristos: "Împărate ceresc, primește pe omul cel ce Te slăvește pe Tine și cheamă în tot locul preasfânt Numele Tău. Și acolo unde se face pomenirea numelui meu, acel loc îl sfințește și preaslăvește pe cei ce Te preaslăvesc pe Tine și rugăciunile celor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta și făgăduințele, primește-le și din toate nevoile și răutățile îi izbăvește."

Deci, nădăjduindu-ne, Stăpână, spre milostivele tale cuvinte care le-ai zis către Fiul tău, am voit să nu rămână fără praznic sfântul tău Acoperământ, o, Preabună, ci precum tu voiești a-ți descoperi cinstitul praznic al Acoperământului tău, o, întru tot milostivă, împodobeste-l. Ca și cei ce te proslăvesc pe tine să se veselească, văzând numitele tale praznice mult strălucind; și precum acolo pe poporul cel ce în Biserică cu milostivire l-ai acoperit, așa ne acoperă și pe noi, păcătoșii robii tăi, cu acoperământul aripilor tale, Fecioară, Acoperitoarea noastră Preasfântă Fecioară surpând sfaturile și gândurile celor ce cugetă rele asupra noastră. Și în ziua judecății noastre, să ne acoperi pe noi, iar mai ales în ziua cea rea, când sufletul se va despărți de trup, de față să stai nouă într-ajutor și să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer și în ziua înfricoșatei Judecăți să ne acoperi pe noi sub Acoperământul tău.

2 Octombrie, Sfinții Mucenici Ciprian și Iustina

Sfântul Ciprian a trăit în vremea împărăției lui Dioclețian (284 – 305), fiind de neam din Cartagina și era filosof și vrăjitor cumplit, propovăduind în Antiohia Siriei în slujba păgânescului și necuratului zeu Apolon. Încă din fragedă tinerețe, dornic fiind de învățătură, iar părinții lui având bună stare, Ciprian colindase toate locurile, cele mai vestite în acest meșteșug, de pe vremea aceea: Atena, Egipt, Caldeea, India, desăvârșindu-se în toate tainele păcătoase ale magiei și citirii în stele, încât Ciprian dobândise, printre păgâni, mare faimă și era căutat și pentru nelegiuirile lui îndeletniciri diavolești, dar mai cu seamă pentru dușmănia lui față de creștini, pe care îi batjocorea pretutindenea. Dar Domnul l-a mântuit pe Ciprian din diavoleasca lui pierzanie.

Tot în acea vreme trăia în Antiohia o fecioară creștină, numită Iustina, care s-a născut din părinți păgâni. Auzind ea odată vorbindu-se de Hristos, cerceta pe ascuns adunările creștinilor și lucrând Duhul Sfânt în inima ei, a crezut în Hristos.

Deci aducând la credință pe tatăl ei și pe maica sa, degrabă au primit cu toții Sfântul Botez. Și se dusesse vestea despre frumusețea și despre viața curată a fecioarei Iustina.

Un tânăr de neam grec, Aglaid s-a aprins de dragoste pentru dânsa și a dorit să o ia de soție. A cerut-o părinților ei, dar Iustina s-a împotrivit: jurase să fie mireasa lui Hristos. Deci, Aglaid a alergat la Ciprian, tocmindu-l să-i ajute cu vrăjile lui. Iar acesta, de trei ori trimițând vrăjile sale către Iustina, nimic n-a izbutit; fecioara a rămas neștrămutată în hotărârea ei. Vazându-și neputința meșteșugului, pentru care atâta se ostenise, Ciprian a împărțit averea sa săracilor și arzându-și vrăjitoarele sale cărți, a crezut în Domnul, botezându-se. Toată viața, de aici înainte, și-a închinat-o slujirii lui Hristos. Și a fost făcut Episcop în Cartagina, ostenindu-se în răspândirea credinței și alinarea suferinței săracilor.

Iar, dacă au fost prinși, pe vremea prigoanei lui Dioclețian, atât Ciprian, cât și Iustina, aduși fiind în fața stăpânitorului din Damasc, au fost bătuți de moarte și sfâșiați cu ghiare de fier. Și, neîncetând a mărturisi pe Hristos și rămânând nevătămați, au fost trimiși în Nicomidia, înaintea împăratului. Și li s-au tăiat capetele din porunca lui Dioclețian, la 2 Octombrie 304, luând cununa mucenicilor.

14 Octombrie, Sfânta Cuvioasă Parascheva

Sfânta Cuvioasă Parascheva s-a născut în Tracia, într-un sat numit Epivata, din părinți creștini, de neam bun și bogați, având multe averi. Ei au botezat-o și au crescut-o pe Parascheva în credința creștină. Evlavioasă fiind, mergea mereu cu maica ei la biserica Preacuratei Născătoare de Dumnezeu. Într-o zi, după ce trecuse de vârsta de zece ani, mergând la biserică, a auzit acest cuvânt al Evangheliei: "Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine și să ridice crucea sa și să urmeze Mie" (Luca 9, 23). Auzind acestea, s-a aprins inima ei, dorind să împlinească pe dată cuvântul Evangheliei și, ieșind din biserică și întâlnind un sărac, s-a ascuns de maica sa și, dezbrăcând hainele bogate pe care le purta, le-a dat lui, iar ea a îmbrăcat hainele săracului.

Iar când a venit acasă și au văzut-o părinții într-un astfel de chip, s-au îngrozit și au bătut-o, ca să nu mai facă așa ceva. Ea însă a făcut acestea de mai multe ori, neluând în seamă ocările, amenințările și bătaia pe care o lua de la părinți. Iar cele pe care le îndura acasă erau ca niște prevestiri ale roadelor duhovnicești de mai târziu, mai presus de firea omenească. Sufletul ei ardea însă de dorința de a sluji lui Dumnezeu, după cuvântul auzit. Drept care, într-o bună zi a fugit de acasă fără știrea părinților, plecând la Constantinopol, unde s-a închinat în bisericile lui Dumnezeu, la moaștele Sfinților de acolo și a ascultat povătuirile duhovnicești ale sfinților bărbați de acolo. Întărindu-se cu rugăciunile lor, a plecat din cetate, a trecut în Calcedon și în cele din urmă s-a așezat în Heraclea Pontului, mergând pe jos până acolo.

Iar părinții ei, după ce au căutat-o ei înșiși și cu ajutorul altora multă vreme, negăsind-o, s-au întors acasă. Iar preafericita fecioară, ajungând la Heraclea Pontului, a ajuns la o biserică a Născătoare de Dumnezeu, s-a așezat la pământ și l-a udat cu lacrimi; apoi s-a sculat și, prin rugăciune umplându-se de har, cinci ani întregi, a petrecut cu răbdare, nevoindu-se în acest sfânt locaș, sporind duhovnicește în multe chipuri. Ea nopțile și le petrecea în rugăciuni neîncetate, iar zilele în ajunări fără număr, în rugăciune cu lacrimi și tânguiri neîncetate; iar pentru puținul somn pe care și-l îngăduia, se culca jos pe pământul gol. Iar ea în toate era smerită, având cugetul cumpătat, inima curată și plină de evlavie către Dumnezeu. După trecerea celor cinci ani în aceste nevoințe, i-a trimis Dumnezeu pe cei ce aveau să o ducă la Ierusalim; căci ea își dorea să meargă acolo și ruga pe Dumnezeu și pe Maica Lui pentru aceasta. Astfel pregătită, ea a ieșit din biserică și, îngrădită cu ajutorul de sus, a ajuns la Ierusalim, închinându-se la toate Locurile Sfinte, mergând pe acolo "unde și blândețele picioare ale Mântuitorului meu Hristos au călcat". Împlinind acestea, a mers în pustiul Iordanului și a ajuns la niște călugărițe

pustnice, alăturându-se lor. Mult s-a nevoit și aici, până l-a biruit pe vrăjmașul diavol, care mai înainte năvălise asupra ei cu ispite multe și de tot felul, neputând a le scrie pe toate. Băutura ei era apa de izvor, și de aceasta foarte puțină; iar în loc de așternut folosea o rogojină; îmbrăcăminte ei era o haină, și aceasta foarte zdrențăroasă; iar cântarea pe buzele sale era neîncetată, lacrimile de-a pururea. Peste toate acestea înflorește dragostea, iar vârful îmbunătățirilor, smerita cugetare, le cuprindea pe toate acestea.

Ea a răbdător ani la rând în această mănăstire de călugărițe. Și nevoindu-se prin foarte multe fapte bune, ajungând la vârsta de 25 de ani, a plecat de acolo și s-a dus la Iope. Și mergând de acolo pe o corabie, a pornit către patria sa, ajungând acolo după o călătorie plină de primejdii pe mare. Apoi pururea pomenita a venit iarăși la Constantinopol, și după ce a cercetat dumnezeieștile locașuri și pe sfinții bărbați, a plecat și s-a așezat într-un sat numit Calicratia, în biserica Sfinților Apostoli, nesocotind petrecerea părinților săi de bun neam și batjocorind înțelepțește uneltirile vicleanului înșelător. Doi ani a petrecut acolo, după care a adormit întru Domnul, încredințându-și sfântul său suflet în mâinile îngerești, spre sălășluirea în locașurile cele veșnice și dumnezeiești; iar trupul său, înfrumusețat cu dumnezeiești îmbunătățiri, a fost îngropat lângă biserică. Și trecând vreme de mulți ani, Dumnezeu a descoperit moaștele ei, prin vedenii, și le-a proslăvit cu faceri de minuni. Deci, moaștele Sfintei au fost luate de împăratul Asan al românilor și bulgarilor și au fost așezate, mai întâi, la Târnovo; au fost strămutate, apoi, la Belgrad pe vremea sultanului Selim al II-lea, și, în sfârșit, au fost aduse la Constantinopol, la biserica patriarhiei. Aceste moaște, mai pe urmă, mărița sa Vasile voievod le-a adus din Constantinopol la Moldova, în Iași, la mănăstirea Sfinților Trei Ierarhi, unde se află și astăzi. Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Octombrie, Sfântul Mare Mucenic Dimitrie Izvorătorul de Mir

Sfântul Dimitrie a trăit la Tesalonic, Salonic, în Grecia de azi, în vremea împăraților Dioclețian și Maximian (284-305). Provenea din una din cele mai nobile familii din Macedonia și era admirat de toți, nu doar pentru noblețea și frumusețea lui exterioară, ci și pentru virtuțile sale, pentru înțelepciunea și bunătatea sa. Încă din tinerețe a devenit strateg și specialist în arta militară, așa încât în ciuda vârstei lui, a fost numit general al armatelor Tesaliei și proconsul al Greciei de către Maximian Galerius, Cezarul

Greciei și al Macedoniei. Toate aceste onoruri nu l-au făcut pe Dimitrie să piardă din vedere lucrurile cele mai importante, și anume cele legate de mântuirea sufletului. Fiind dintru început evlavios și învățător al credinței în Iisus Hristos, își petrecea o bună parte a fiecărei zile cu învățarea și interpretarea învățăturii lui Hristos, în public și fără să se ascundă, așa încât mulți păgâni din Tesalonic și din regiune s-au convertit la creștinism, în ciuda persecuțiilor pornite de împărat împotriva creștinilor.

Biruiător în războiul contra sciților, în drum spre Roma, Cezarul Galerius s-a oprit la Tesalonic pentru a fi aclamat de popor și a sacrifica zeilor. Câțiva păgâni invidioși din oraș au profitat de această ocazie pentru a se plânga împăratului și a-l denunța pe Dimitrie că este creștin. Mânia împăratului a devenit repede furie, când a aflat că Dimitrie nu doar era ucenic credincios al lui Hristos, dar și predica public credința creștină. Deci a poruncit împăratul să fie prins sfântul și să fie pus într-o temniță umedă din subsolul unei băi publice.

Și laudându-se împăratul cu un om al lui ce-l chema Lie și îndemnând pe oamenii cetății să iasă să se lupte cu el - căci întrecea acesta pe toți cei de vârsta lui la mărimea trupului și la putere - un oarecare tânăr creștin, pe nume Nestor, mergând la Sfântul Dimitrie în temniță, îi zise: "Robule al lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie. Roagă-te pentru mine". Iar sfântul însemnându-l la frunte cu semnul crucii, îi zise: "Și pe Lie vei birui și pentru Hristos vei mărturisi". Deci luând Nestor îndrăzneală din cuvintele

acestea, merse de se luptă cu Lie și-i puse semeția lui jos, omorându-l. De care lucru împăratul rușinându-se, s-a mâhnit și s-a mâniat.

Și fiindcă s-a aflat că Sfântul Dimitrie a îndemnat la aceasta pe Nestor, a trimis ostași și le-a poruncit să-l străpungă cu sulile pe sfântul în temniță, pentru că a fost pricina morții lui Lie. Și făcându-se aceasta, îndată marele Dimitrie și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, făcând după moartea sa multe minuni și uimitoare tămăduiri. Apoi, din porunca împăratului s-a tăiat și capul lui Nestor (pomenirea Sfântului Nestor se face la 27 octombrie).

27 Octombrie, Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou Basarabov

Acest Cuvios părinte a trăit pe vremea împăraților româno-bulgari ai veacului al XIII-lea. Era din satul Basarabi, pe apa Lomului, și a fost păstor de vite în satul lui și multă vreme și-a ascuns sufletul sub haina de umil păstor la vitele satului. Ne este cunoscută o singură întâmplare din vremea aceea a vieții lui: Într-o zi, pe când umbla prin iarba înaltă, în urma vitelor satului, a strivit din grabă și din nevedere toți puii golași dintr-un cuib de pasăre. Și s-a simțit vinovat, în inima lui, ca pentru o mie de morți și și-a pedepsit piciorul cu care greșise, neîncălțându-se trei ani întregi, nici vară, nici iarnă, în chip de ispășire.

Într-un târziu, s-a făcut călugăr la schitul ce se afla într-o peșteră, nu departe de satul Basarabi. Și aici, și-a dus viața lui ascunsă, tot în ascultarea de păstor la vitele mănăstirii, petrecând în post, în rugăciune, în privegheri și în nevoițe. Înălțimea veștii lui în taină, lacrimile lui, văpaia rugăciunii, numai Dumnezeu, Cel ce vede toate, le știa. A murit în peșteră, pe lespede de piatră pe care dormea totdeauna, în mijlocul vitelor, pe malul râului Lom. După moarte, închizându-se cu pietre gura peșterii, aceasta s-a schimbat astfel din chilie în mormânt.

Deci, treând multă vreme, a venit mare apa Lomului de a surpat copacii și pietrele dimprejurul apei. Atunci au căzut în apă și cele două pietre dinăuntrul peșterii, care cuprindea moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou și multă vreme au stat acolo. Însă, de multe ori, la locul acela, juca peste apa o flacăra de lumină, crezând oamenii că este o comoară. Și, vrând Dumnezeu să-l descopere, s-a arătat Sfântul Dimitrie în vis unei copile bolnave de duh necurat, căreia i-a zis: "De mă vor scoate părinții tăi din apă, eu te voi tămădui." Și i-a arătat locul. Astfel, l-au găsit întreg și luminat și l-au pus în Biserica satului și din clipa aceea, prin moaștele Sfântului Dimitrie, Dumnezeu a lucrat nenumărate semne.

Nu știm care domn al Țării Românești a încercat, o dată, să aducă moaștele Sfântului Dimitrie la Biserica din București, dar, neizbutind, a ridicat cu cheltuiala sa la Basarabi, peste moaștele Sfântului, o preafrumoasă Biserică. Între anii 1769 – 1774, s-a pornit război între ruși și turci. Ajungând armatele rusești, în acel sat și, gândindu-se să pună la adăpost moaștele Sfântului Dimitrie de prăpădul războiului, au voit să le trimită în altă parte. Atunci un creștin din București, Hagi Dimitrie, a cerut moaștele Sfântului Dimitrie, ca să le aducă în Țara Românească.

Drept aceea, tot în acele zile, moaștele Sfântului Dimitrie, întâmpinate cu mare alai, au ajuns în București și au fost așezate în Biserica cea mare a Mitropoliei, unde se află și astăzi, mitropolit al țării fiind, pe acea vreme, Preasfințitul Grigorie. Și îndată a simțit tot poporul ocrotirea Sfântului Dimitrie, că nu numai războiul dintre ruși și turci a încetat, ci și boala ciumii cea înfricoșată a conținut. Și mult ajutor și mare folos câștigă toți cei ce, cu credință, aleargă către dânsul. Pentru ale cărui rugăciuni, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi toți, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

MĂRTURISIRI CONTEMPORANE

Postul și viața de student

În cele ce urmează, vă prezentăm mărturia lui C. A., un tânăr de 21 de ani, care a primit cu puțin timp în urmă Botezul Ortodox, împreună cu mama și sora sa. Trăiește într-un campus universitar din Christchurch, în mijlocul lumii, dar în anumite zile cumva în afara ei.

“La început am fost entuziasmat de trecerea la credința ortodoxă, dar când am auzit de post, mi-a cam pierit entuziasmul. Îmi aduc aminte că am și spus atunci că nu cred că „o să mă deranjez cu postul”. Postirea era ceva cu totul străin și neobișnuit în viața mea. Oricât de superficial ar putea părea, eram teribil de dezamăgit că nu mai puteam lua micul dejun Duminica dimineăta. Dar mai ales eram dezamăgit că tocmai Vinerea era zi de post când toți prietenii mei ieșeau în oraș și se distrau. Mă găseam prins la mijloc între râvna și entuziasmul de început al convertirii și tentațiile vechii mele vieți. Trebuia să aleg.

Privind înapoi îmi dau seama că alegerea postului a fost una din cele mai importante decizii din viața mea cu un impact extraordinar de mare, nu numai pentru întărirea credinței mele dar și asupra întregului meu fel de a trăi. Postul mi-a adus structura și disciplina care lipseau cu desăvârșire din viața mea de student.

Fiind plecat la Universitate în Christchurch, departe de casă, nu am șansa să merg la Sfânta Liturghie în fiecare Duminică și asta mă face să fiu și mai vulnerabil. Fiind încă la început, trebuie să lupt pentru a păstra credința vie în inima mea. Iar postul îmi amintește constant de credința mea, mă ajută să trăiesc în ritmul ei și nu în ritmul lumii.

Schimbarea pe care postul a produs-o în viața mea a fost dincolo de ceea ce mănânc sau nu în anumite zile și m-a schimbat într-un mod pe care nu l-aș fi putut prevedea nici eu. Înainte eram atât de boem și dezorganizat încât nu cred că exista măcar un singur aspect constant sau repetitiv în existența mea zilnică, când eram departe de casă.

În schimb actul postirii te obligă, prin amintirea constantă a existenței lui Dumnezeu, să-ți pui viața în ordine. A trebuit așadar, în ciuda unor sprâncene ridicate întrebător, să mă organizez pentru prima oară în viață în toate aspectele ei, de la solicitarea unui meniu special la cantină în zilele de post, până la refuzarea unor invitații la petreceri.

Mi-a fost destul de clar că aveam două posibilități: fie îmi asumam toate aceste “ciudățenii”, fie încălcăm postul, ceea ce nu voiam să fac.

Cu timpul mi-am dat seama că e o amăgire să cred că postul este doar o modificare a dietei. Am înțeles că sensul lui e cu mult mai adânc, legat în primul rând de rugăciune și de urmarea vocii lui Dumnezeu. Dar toate acestea cer o limpezime, o claritate a minții și a inimii, pe care postul le aduce cu sine încet încet. Așa că la șapte luni de la primirea Botezului, perspectiva mea asupra postului s-a schimbat radical. Mi se pare acum un aspect esențial al mult iubitei și nou descoperitei mele credințe ortodoxe. Nu cred că aș fi putut să urmez acest drum dacă nu ar fi fost îndrumarea și dragostea părintelui meu duhovnic, care m-a ajutat să înțeleg că în Ortodoxie nimic nu este întâmplător și nimic nu este lipsit de însemnătate.

A consemnat și tradus în limba română, Ioana Michael

EVENIMENTE PAROHIALE

Duminică, 1 Septembrie 2013, am sărbătorit Începutul Anului Nou Bisericesc, pentru că în luna septembrie a început istoria mântuirii neamului omenesc, prin nașterea Maicii Domnului. După Sfânta Liturghie, s-a ținut o ședință de Consiliu Parohial în care s-a făcut o analiză financiară a contului Parohiei până la această dată.

Sâmbătă, 14 Septembrie 2013, am prăznuit Înălțarea Sfintei Cruci. Cu această ocazie, după Rânduiala specială a scoaterii Sfintei Cruci, s-a așezat Sfânta Cruce spre închinare pe Iconostas, unde a rămas până în ziua Odovaniai, pe 21 Septembrie.

În zilele de Luni și Marți, 23, respectiv 24 septembrie, s-a făcut curățenie la Biserică și în Centrul Pastoral Misionar pentru găzduirea Conferinței pan-ortodoxe de la Biserica noastră. Mulțumim celor ce s-au ostenit și au venit și Dumnezeu să-i binecuvânteze!

Sâmbătă, 28 Septembrie 2013, s-a organizat la Parohia noastră conferința pan-ortodoxă cu tema: „Practicarea dreptei credințe”, la care au participat un număr de aproximativ 40 de credincioși ortodocși români, sârbi, greci, ruși și neo-zeelandezi, alături de preoții: Nicolae Floroiu, de la Biserica Ortodoxă Română, Ljubomir Kudric, de la Biserica Ortodoxă Sârbă, Stanley Nield, de la Biserica Ortodoxă Antiohiană, Alexandr Skorik de la Biserica Ortodoxă Rusă, Meletios de la Mănăstirea Greacă din Levin, Pavlo Patitsas de la Biserica Ortodoxă Greacă și părintele George Pillay, de origine indiană, hirotonit în Episcopia Greacă, pentru Fiji.

Ziua a debutat cu săvârșirea Sfintei Liturghii, în limbile română, sârbă și engleză, la care au participat părintele Nicolae Floroiu, părintele Ljubomir Kudric și părintele Stanley Nield. După încheierea Sfintei Liturghii, s-a servit micul dejun, apoi, după cântarea troparului Rusaliilor în limbile română, greacă și engleză, a vorbit părintele Nicolae Floroiu, urând bun venit oaspeților și punând accent pe necesitatea împlinirii credinței în fapte bune, pentru a dovedi celorlalți din fapte că suntem ai lui Hristos și nu din vorbe. A vorbit în continuare părintele Pavlo Patitsas, subliniind importanța completării ortodoxiei (adică a credinței) cu ortopraxia (adică aplicarea, practicarea credinței). Credința și faptele bune, sunt cele două aripi care îl

urcă pe om spre Dumnezeu. De asemenea, părintele Pavlo a vorbit și despre Ierarhia așezată în Biserică de Dumnezeu prin Sfinții Apostoli, menționând că în Biserică fiecare membru își are locul și rolul bine determinat. În încheierea discursului, părintele Pavlo a prezentat un prototip de revistă numită „Orthodoxia, New Zealand”, care se vrea a fi un mod de prezentare a Ortodoxiei, prin publicarea de articole scrise de preoți ortodocși, precum și prin prezentarea activității Bisericilor Ortodoxe de pe teritoriul Noii Zeelande, cu

binecuvântarea Episcopilor Eparhioți. S-au organizat apoi patru grupuri de credincioși conduse de părintele Meletios, părintele Ljubomir Kudric, părintele Nicolae Floroiu și părintele Pavlo Patitsas în care s-au purtat discuții libere, fiecare exprimându-și punctul de vedere în privința modalităților de împlinire a dreptei credințe.

Au urmat câteva mărturii personale ale unor persoane venite de curând la Ortodoxie și concluzia generală a fost că cei veniți de la alte credințe la Ortodoxie, au găsit aici o pace interioară desăvârșită, iar în Biserica Ortodoxă se simt ca acasă. S-au făcut apoi câteva sugestii în privința materialelor ce ar trebui să apară în Revista „Orthodoxia, New Zealand”, făcându-se referire la Revista Parohiei noastre, care are rubrici precum „Colțul copilăriei”, „Sfatul medicului” și altele. Spre

finalul Conferinței s-au mai prezentat câteva idei de propovăduire a dreptei credințe în Noua Zeelandă, apelând la mijloacele moderne de media: radio și internet.

Concluziile conferinței au fost făcute de părintele Nicolae Floroiu, care a precizat că pentru mântuirea omului sunt necesare trei mijloace: Harul, credința și faptele bune, care sunt complementare și interdependente. Încheierea zilei s-a făcut prin săvârșirea Vecerniei pentru ziua de Duminică, la care s-a slujit și s-a cântat în limbile română, greacă și engleză.

Duminică, 29 Septembrie 2013, a fost o zi de mare sărbătoare la Parohia noastră, prilejuită de Botezul Ana-Mariei, fiica cea mică a familiei părintelui Nicolae Floroiu. După Sfânta Liturghie, la care a participat și

Părintele Mircea Corpodean, Protopopul Noii Zeelande, s-a început Rânduiala Sfântului Botez

prin citirea Lepădărilor la intrarea în Biserică. S-a continuat apoi cu săvârșirea Tainei Sfântului Botez și în final, Ana-Maria a primit și prima Sfântă Împărtășanie.

După încheierea Sfintei Taine, s-a servit masa în Centrul Pastoral Misionar „Preot Gheorghe Speranță”. Într-un cadru festiv cu cântece

populare românești, s-au servit bucate tradiționale și am degustat un vin și o țuică de casă, făcute „La Casa Română” din Otaki. După servirea mesei, s-au ținut și câteva dansuri populare românești. Spre final s-a servit și tortul, spre încântarea și deliciul

tuturor.

Mulțumim din suflet tuturor celor ce ne-au fost alături și ne-au sprijinit și s-au bucurat alături de noi, făcând și bucuria noastră deplină. Dumnezeu să-i binecuvânteze cu sănătate, bucurii și împliniri întru mulți și fericiți ani!

La mulți ani, Ana-Maria!

♦ Așa cum apare deja în antetul Revistei noastre, cu bucurie vă prezentăm web-site-ul Parohiei: www.orthodoxrowellington.org.nz, care este deja funcțional, cu ajutorul domnului Dragoș Mihăilă. Îi mulțumim din tot sufletul pentru ajutor! Dumnezeu să-l binecuvânteze!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Cuvânt al Sfântului Efrem, despre aducerea aminte de moarte

Frate, așteaptă în fiecare zi ieșirea ta și te gâtește către călătoria aceea. Că, în ceasul în care nu te aștepți, înfricoșătarea poruncă va veni și vai aceluia ce va fi nepregătit. Iar de ești tânăr, de multe ori, vrăjmașul îți pune în gând, zicând: "Ești încă tânăr, îndulcește-te de dulcele vieții și la bătrânețe te vei pocăi. Că știi pe mulți îndulcindu-se și de dulcele acestea de aici și la urmă pocăindu-se, dobândesc și bunătățile cerești. Și tu ce voiești să-ți chinuiești trupul încă din tinerețe? Vezi, nu cumva și în boală să cazi". Dar tu, stând împotriva, zi vrăjmașului: "O, prigonitorule al sufletelor și luptătorule, încetează să-mi pui în gând unele ca acestea. Dar dacă mă va apuca moartea la tinerețe și nu voi ajunge la bătrânețe, ce voi răspunde înaintea judecății lui Hristos? Că văd pe mulți tineri murind și bătrâni îndelung trăind, că hotarul morții nu-i așezat la cunoștința oamenilor. Deci dacă voi fi luat, pot eu zice atunci Judecătorului: "Am fost luat fiind tânăr, ci slobozește-mă, ca să mă pocăiesc?" Nicidecum! Ci, într-alt chip, văd cum Domnul slăvește pe cei ce Îi slujesc Lui din tinerețe până la bătrânețe. Că a zis către Ieremia Proorocul: „Adusu-Mi-am aminte de mila tinerețelor tale și de dragostea faptelor tale”. Tu urmează calea lui Israel, iar pe cel ce a urmat din tinerețe până la bătrânețe gândul înșelăciunii, Proorocul l-a mustrat, zicând: "Tânăr și tu fiind, învechitule în zile rele, acum te-au ajuns păcatele tale, care le-ai făcut mai înainte". Pentru aceasta și Duhul Sfânt fericește pe cel ce ridică din tinerețe jugul lui Hristos, zicând: „Bine este bărbatului când va ridica jugul din tinerețele lui". Deci depărtează-te de la mine iubitorule de fărădelege și viclean sfătuitor. Domnul Dumnezeu să strice măiestriile tale, iar pe mine, din vrăjmășiile tale să mă scoată, cu a Sa putere și al Său har."

Deci, iubituie, să ai în minte pururea ziua sfârșitului tău, când vei zăcea pe rogojina ta, gata să mori. Vai, vai, ce fel de frică și de cutremur cuprinde pe suflet întru acel ceas! Și, mai vartos, dacă își va cerceta cugetul de a făcut sau nu vreun bine în viața aceasta. Adică dacă a răbdat vreun necaz și ocară pentru Domnul și cele plăcute înaintea Lui a făcut. Atunci cu bucurie multă se suie în ceruri, de sfinții Îngeri fiind povățuit. Că precum cel ce se ostenește a lucra toată ziua, și așteaptă ceasul al doisprezecelea ca după osteneală să primească plata sa și apoi să se odihnească, așa și sufletele dreptilor așteaptă ziua aceea, iar sufletele păcătoșilor se cuprind de multă frică și cutremur în acel ceas. Că, precum un osândit, fiind prins de ostași și dus la judecată se teme și se clatină în toate părțile, socotind chinurile pe care le va pătimi, așa și sufletele osândiților tremură cumplit, în ceasul acela, privind la nesfârșita muncă a veșnicului foc și la celelalte chinuri nesfârșite și netrecute. Chiar de ar zice către cei ce-l silesc să

meargă: „Lăsați-mă puțin să mă pocăiesc”, nu are cine să-l audă, ci mai vârtos îi răspunde lui: „Când aveai vreme nu te-ai pocăit. Acum făgăduiești a te pocăi? Când îți era cu puțință nu te-ai nevoit. Acum vrei a te nevoi, după ce s-au închis toate ușile și a trecut vremea nevoinței? Nu ai auzit pe Domnul zicând: Privegheați că nu știți ziua, nici ceasul?”

Acestea și altele ca acestea știind, iubitele, nevoiește-te până mai ai vreme și făclia sufletului tău o păzește nestinsă pururea, cu lucrarea faptelor bune. Ca, venind Mirele și gata aflându-te, să intri împreună cu Dânsul în cămara cerească, împreună cu celelalte suflete ale fecioarelor celor ce cu vrednicie au viețuit pentru El, Căruia se cuvine slava în veci! Amin.

JURNAL DE GOSPODINĂ

Gogoși pufoase

Ingrediente:

- 1 kg. făină;
- 2 căni de lapte;
- 3 linguri zahăr;
- 50 gr. drojdie proaspătă;
- esență de rom și vanilie;
- 1 litru de ulei;
- 1 lămâie;
- 3 lingurițe praf de copt;
- 250 gr. margarină (unt);
- sare;
- 2 ouă.

Mod de preparare:

Laptele se încălzește, nu fierbinte, se adaugă zahărul și se amestecă până se topește. Separat într-un castron se pune drojdia cu 3 linguri de lapte și 2 de făină, se amestecă și se lasă la dospit 15 minute, mestecând de trei ori în ea la interval de 5 minute. Într-un castron mai mare se pune făina cu praful de copt, sarea și se amestecă. În mijlocul castronului se face o gropiță și se pun ouăle, esențele, zeama de lămâie, drojdia și laptele. Se frământă toate până devin o cocă moale și un pic lipicioasă; dacă mai este nevoie de lapte se mai adugă, sau dacă este nevoie de făină la fel se mai adugă, dar să fie un aluat lipicios care să rămână lipit de mână. La urmă de tot se adugă margarina sau untul topit, se frământă până intră tot untul (margarina). Aluatul se lasă la dospit pentru 2 ore și în acest interval se mai frământă cam de trei ori, adică se frământă și se lasă la dospit 35 minute, iar se frământă și tot așa până când trec cele 2 ore. Se întinde aluatul pe masa de lucru și se fac formele de gogoși cu un pahar. După formarea gogoșilor se mai lasă 10 minute să dospească până se încinge foarte bine uleiul în care prăjim gogoșile.

Se scot după coacere din ulei și se dau prin zahăr pudră.

Shake de căpșuni (cocktail)

Ingrediente:

- 500gr. de căpșuni;
- 120 gr. miere lichidă;
- 150 gr. frișcă lichidă;
- 1,5 litri lapte;
- 1 esență vanilie.

Mod de preparare:

Se mixează toate ingredientele într-un robot de bucătărie sau într-un vas, cu ajutorul unui blender. Opțional, se păstrează câteva fructe deoparte, se taie felii și se pun în paharul umplut cu shake.

Prăjitură Polar

Ingrediente:

Blat:

- 350 g. zahăr;
- 4 ouă;
- 12 linguri coca cola;
- 200 g. făină (self rising);
- praf de copt;
- 1 lingură cacao.

Crema:

- 500 ml. lapte;
- 3 linguri pline de budincă (custard powder);
- 10 linguri zahăr;
- 250 g. unt sau margarină (Flora- salt reduced).

Glazura:

- 150 g. margarină;
- 2 linguri cacao.

Sirop:

- apa fiartă și răcită;
- esență vanilie.

Mod de preparare

Blat: Gălbenușurile se freacă spumă cu 200 g. zahăr apoi se adaugă treptat cele 12 linguri de coca cola. Se adaugă făina cernută, cacao și praful de copt.

Albușurile se bat spumă tare cu 150 g. zahăr și se amestecă cu o lingură cu compoziția de mai sus. Se coace la aprox 190 grade C.

Crema: Se dizolvă budinca în puțin lapte, iar restul de lapte se pune la fiert cu zahărul. Atunci când fierbe, se adaugă budinca. Se fierbe la foc mic o budincă tare, amestecându-se continuu. Untul/margarina se freacă spuma și se amestecă cu budinca rece (budinca se adauga treptat).

Blatul se însiropează cu apa și esența de vanilie. Crema se întinde uniform peste blat. Se lasă câteva ore la frigider ca să se întărească crema (altfel e mai greu de întins glazura).

Glazura:

Margarina se freacă cu cacao apoi se întinde cu un cuțit peste crema de budincă.

Rețetă de prăjitură primită din Parohie

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

A nimeri orbul Brăila (sau brila)

Sunt unele expresii în limba română atât de ciudate încât îi pun în încurcătură pe cei care se încumetă să despice firul în patru în ce le privește. Printre acestea se află și cea cu orbul care a nimerit Brăila, folosită pentru a încuraja pe cel care șovăie să se ducă într-un loc necunoscut, de teamă că nu va nimeri acolo.

De-a lungul vremii, au încercat mai mulți să dezlege misterul, oferind o mulțime de explicații. Însă cea mai plauzibilă explicație vine de la numele de familie al lui Louis Braille, care a inventat alfabetul pentru orbi. El s-a născut la 4 ianuarie 1809, la Coupvray, un sătuc situat la 40 km de Paris. La vârsta de numai trei ani, în 1812, în urma

unui accident produs în atelierul de pielărie al tatălui său, Louis Braille și-a pierdut vederea. S-a dovedit de mic foarte inteligent și dornic de învățătură, astfel că, în anul 1825 a creat alfabetul care îi poartă și astăzi numele.

Acest genial alfabet este un sistem de scriere întrebuițat de orbi. Literele sale sunt compuse din puncte ieșite în relief, care pot fi simțite cu ajutorul degetelor. Orbii din Țara Românească nimereau la librăria cu publicații în acest alfabet, întrebând unde este BRAILLE, și, fiindcă nu toți văzătorii știau franceză, nici toți nevăzătorii care întrebau, numele s-a românizat în... Brăila, mult mai familiar și mai ușor de pronunțat.

De asemenea, cuvântul BRILA se folosește și cu sensul de RAMĂ DE OCHELARI. Deci un om cu probleme de vedere, pe bâjbâite, a dat cu mâna peste rama de ochelari, iar când i-a pus la ochi, totul s-a clarificat. Așa că cine are voință, chiar pe nevăzute sau în necunoștință de cauză, cu întrebarea poate nimeri la locul potrivit.

Despre frica lui Dumnezeu de Anton Pann

Doi cu picioare oloage mergând
Și-ajungând la un deal,
Unu-ncepu să se roage
Când se odihnea sub mal:
- Doamne, dacă ai putere
Să faci minune din cer,
Împlinește a mea vrere
La pasul meu, ce îți cer:
Sloboade de sus acuma
Înaintea mea un cal,
Să-ncalec pe dânsul
Numai până voi sui ăst deal.
Celălalt începu să zică:
- Ce spui, prietenul meu?
Nu îți este ție frică
Și mânii pe Dumnezeu?

Vai! Nu-ndrăzni, frățioare,
Astfel de vorbă să zici,
Vreun trăznet să nu pogoare
Să ne omoare aici.
Tocmai când vorbea aceste,
Dodată s-au pomenit
Că-n spate-le, fără veste
Un înarmat a venit,
Pe-o iapă slabă călare,
C-un mânz bolnav după ea
Și îi sili ca-n spinare
Pe bolnavul mânz să-l ia,
Dând cu un bici, ca mai tare
Să-l suie pe acel deal;
Și-așa, în loc de călare,
Ruga-l făcu pe el cal.

COLȚUL COPILĂRIEI

Cinci Pâni de Ion Creangă

Doi oameni, cunoscuți unul cu altul, călătoreau odată, vara, pe un drum. Unul avea în traistă sa trei pâni, și celălalt două pâni. De la o vreme, fiindu-le foame, poposesc la umbra unei răchiți pletoase, lângă o fântână cu ciutură, scoate fiecare pânila ce avea și se pun să mănânce împreună, ca să aibă mai mare poftă de mâncare.

Tocmai când scoaseră pânila din traiste, iaca un al treilea drumeț, necunoscut, îi ajunge din urmă și se oprește lângă dânsii, dându-le ziua bună. Apoi se roagă să-i dea și lui ceva de mâncare, căci e tare flămând și n-are nimica merinde la dânsul, nici de unde cumpăra.

- Poftim, om bun, de-i ospăta împreună cu noi, ziseră cei doi drumeți călătorului străin; căci mila Domnului! unde mănâncă doi mai poate mânca și al treilea.

Călătorul străin, flămând cum era, nemaiașteptând multă poftire, se așază jos lângă cei doi, și încep a mânca cu toții pâne goală și a bea apă rece din fântână, căci altă udătură nu aveau. Și mănâncă ei la un loc tustrei, și mănâncă, până ce găsesc de mâncat toate cele cinci pâni, de parcă n-au mai fost. După ce-au mântuit de mâncat, călătorul străin scoate cinci lei din pungă și-i dă, din întâmplare, celui ce avusese trei pâni, zicând:

- Primiți, vă rog, oameni buni, această mică mulțumire de la mine, pentru că mi-ați dat de mâncare la nevoie; veți cinsti mai încolo câte un pahar de vin, sau veți face cu banii ce veți pofti. Nu sunt vrednic să vă mulțănesc de binele ce mi-ați făcut, căci nu vedeam lumea înaintea ochilor de flămând ce eram.

Cei doi nu prea vroiau să primească, dar, după multă stăruință din partea celui al treilea, au primit. De la o vreme, călătorul străin și-a luat ziua bună de la cei doi și apoi și-a căutat de drum. Ceilalți mai rămân oleacă sub răchită, la umbră, să odihnească bucatele. Și, din vorbă în vorbă, cel ce avuse trei pâni dă doi lei celui cu două pâni, zicând:

- Ține, frate, partea dumată, și fă ce vrei cu dânsa. Ai avut două pâni întregi, doi lei ți se cuvin. Și mie îmi opresc trei lei, fiindcă-am avut trei pâni întregi, și tot ca ale tale de mari, după cum știi.

- Cum așa?! zise celălalt cu dispreț! Pentru ce numai doi lei, și nu doi și jumătate, partea dreaptă ce ni se cuvine fiecăruia? Omul putea să nu ne deie nimic, și atunci cum rămânea?

- Cum să rămâie? zise cel cu trei pâni; atunci aș fi avut eu pomană pentru partea ce mi se cuvine de la trei pâni, iar tu, de la două, și pace bună. Acum, însă, noi am mâncat degeaba, și banii pentru pâne îi avem în pungă cu prisos: eu trei lei și tu doi lei, fiecare după numărul pânilor ce am avut. Mai dreaptă împărțea decât aceasta nu cred că se mai poate nici la Dumnezeu sfântul...

- Ba nu, prietene, zice cel cu două pâni. Eu nu mă țin că mi-ai făcut parte dreaptă. Haide să ne judecăm, și cum a zice judecata, așa să rămâie.

- Haide și la judecată, zise celălalt, dacă nu te mulțumești. Cred că și judecata are să-mi găsească dreptate, deși nu m-am târât prin judecăți de când sunt.

Și așa, pornesc ei la drum, cu hotărârea să se judece. Și cum ajung într-un loc unde era judecătorie, se înfățișează înaintea judecătorului și încep a spune împrejurarea din capăt, pe rând fiecare; cum a venit întâmplarea de au călătorit împreună, de au stat la masă împreună, câte pâni a avut fiecare, cum a mâncat drumețul cel străin la masa lor, deopotrivă cu dânsii, cum le-a dat cinci lei drept mulțămită și cum cel cu trei pâni a găsit cu cale să-i împartă.

Judecătorul, după ce-i ascultă pe amândoi cu luare aminte, zise celui cu două pâni:

- Și nu ești mulțămit cu împărțea ce s-a făcut, omule?

- Nu, domnule judecător, zise nemulțămitul; noi n-am avut de gând să luăm plată de la drumețul străin pentru mâncarea ce i-am dat; dar, dacă-a venit întâmplarea de-așa, apoi trebuie să împărțim drept în două ceea ce ne-a dăruit oaspetele nostru. Așa cred eu că ar fi cu cale, când e vorba de dreptate.

- Dacă e vorba de dreptate, zise judecătorul, apoi fă bine de înapoiește un leu istuilalt, care spui c-a avut trei pâni.

- De asta chiar mă cuprinde mirare, domnule judecător, zise nemulțămitul cu îndrăzneală. Eu am venit înaintea judecății să capăt dreptate, și văd că dumneata, care știi legile, mai rău mă cufunzi. De-a fi să fie tot așa și judecata dinaintea lui Dumnezeu, apoi vai de lume!

- Așa ți se pare dumată, zise judecătorul liniștit, dar ia să vezi că nu-i așa. Ai avut dumneata două pâni?

- Da, domnule judecător, două am avut.

- Tovarășul dumată, avut-a trei pâni?

- Da, domnule judecător, trei a avut.

- Udătură ceva avut-ați vreunul?

- Nimic, domnule judecător, numai pâne goală și apă răce din fântână, fie de sufletul cui a făcut-o acolo, în calea trecătorilor.

- Adineauri, parcă singur mi-ai spus, zise judecătorul, că ați mâncat toți tot ca unul de mult; așa este?

- Așa este, domnule judecător.

- Acum, ia să statornicim rânduiala următoare, ca să se poată ști hotărât care câtă pâine a mâncat. Să zicem că s-a tăiat fiecare pâine în câte trei bucăți deopotrivă de mari; câte bucăți ai fi avut dumneata, care spui că avuși două pâni?

- Șese bucăți aș fi avut, domnule judecător.

- Dar tovarășul dumitale, care spui că avu trei pâni?

- Nouă bucăți ar fi avut, domnule judecător.

- Acum, câte fac la un loc șese bucăți și cu nouă bucăți?

- Cincisprezece bucăți, domnule judecător.

- Câți oameni ați mâncat aceste cincisprezece bucăți de pâne?

- Trei oameni, domnule judecător.

- Bun! Câte bucăți vin de fiecare om?

- Câte cinci bucăți, domnule judecător.

- Acum, ții minte câte bucăți ai fi avut dumneta?

- Șese bucăți, domnule judecător.

- Dar de mâncat, câte ai mâncat dumneta?

- Cinci bucăți, domnule judecător.

- Și câte ți-au mai rămas de întrecut?

- Numai o bucată, domnule judecător.

- Acum să stăm aici, în ceea ce te privește pe dumneta, și să luăm pe istalalt la rând. Ții minte câte bucăți de pâne ar fi avut tovarășul d-tale?

- Nouă bucăți, domnule judecător.

- Și câte a mâncat el de toate?

- Cinci bucăți, ca și mine, domnule judecător.

- Dar de întrecut, câte i-au mai rămas?

- Patru bucăți, domnule judecător.

- Bun! Ia, acuș avem să ne înțelegem cât se poate de bine! Vra să zică, dumneta ai avut numai o bucată de întrecut, iar tovarășul dumitale, patru bucăți. Acum, o bucată de pâne rămasă de la dumneta și cu patru bucăți de la istalalt fac la un loc cinci bucăți?

- Taman cinci, domnule judecător.

- Este adevărat că aceste bucăți de pâne le-a mâncat oaspetele dumneavoastră, care spui că v-a dat cinci lei drept mulțămîtă?

- Adevărat este, domnule judecător.

- Așadar, dumitale ți se cuvine numai un leu, fiindcă numai o bucată de pâne ai avut de întrecut, și aceasta ca și cum ai fi avut-o de vânzare, deoarece ați primit bani de la oaspetele dumneavoastră. Iar tovarășului dumitale i se cuvin patru lei, fiindcă patru bucăți de pâne a avut de întrecut. Acum, dară, fă bine de înapoiește un leu tovarășului dumitale. Și dacă te crezi nedreptățit, du-te și la Dumnezeu, și las' dacă ți-a face și El judecată mai dreaptă decât aceasta!

Cel cu două pâni, văzând că nu mai are încotro șovăi, înapoiește un leu tovarășului său, cam cu părere de rău, și pleacă rușinat. Cel cu trei pâni însă, uimit de așa judecată, mulțamește judecătorului și apoi iese, zicând cu mirare:

- Dac-ar fi pretutindene tot asemenea judecători, ce nu iubesc a li cânta cucul din față, cei ce n-au dreptate n-ar mai năzui în veci și-n pururea la judecată.

Corciogarii, porecliți și apărători, nemaivând chip de traiu numai din minciuni, sau s-ar apuca de muncă, sau ar trebui, în toată viața lor, să tragă pe diavol de coadă... Iar societatea bună ar rămâne nebântuită.

Bate vântul frunzele (cântecele)

Bate vântul frunzele,
Invârte moriștile,
Rândunica așa zboară,
Iar eu trag zmeul de sfoară.

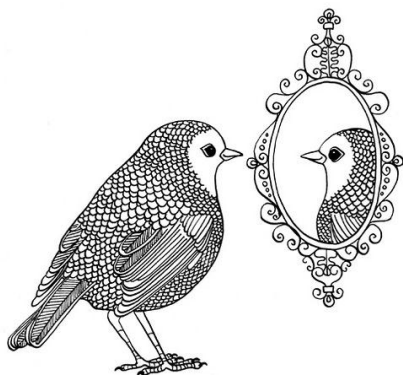
Mama la plăcinte coace
Și bunica lână toarce

Tata trage la rindea
Iar eu bat din palme-așa.

Moșul taie lemnele
Eu adun surcelele.
O fetiță dă la pui
Iar eu în copac mă sui.

Oglinda

de Lucian Blaga

Când mă privesc într-o fântână
mă văd cu-adevărat în zi
așa cum sunt și-am fost și-oi fi.

Când mă privesc într-o fântână
ghicesc în fața mea bătrână
cum ceruri și pământ se-ngână.

Când mă privesc într-o fântână
știu că-n adâncuri foste mume
îmi țin oglindă, ochi de lume.

Când mă privesc într-o fântână
îmi văd și soarta, uit de nume.

Calul vândut și diamantul cumpărat

de Grigore Alexandrescu

Plin de bucurie mare,
Oare cine îmi spunea
C-a vândut din întâmplare
Și cu un preț de mirare
Un cal prost ce el avea:
Căci bietul cumpărător,
Zicea el, s-a înșelat
Și puțin cunoscător
Orice i-am cerut mi-a dat.
"La acestea ce să-i zic?"
Atunci n-am răspuns nimic
Dar peste puține zile îl văz, însă furios,

Si-mi strigă: "Nu știi, frate, un mișel, un ticălos,
Ce semăna om de treabă, fără milă m-a-nșelat.
Mi-a vândut o sticlă proastă drept un diamant
curat;
"Cum ți se pare aceasta?"
- "Zău, așa cum mi-a părut
Întâmplarea de deunăzi cu calul ce ai vândut."

*Strigăm și protestăm tare
Când nedreptatea cercăm,
Dar mulți urmăm la-ntâmplare
Fapta ce o defăimăm.*

SEATUL MEDICULUI

Despre gastrita acută

Gastrita este o afecțiune care se produce din cauza inflamării mucoasei stomacului. Mucoasa stomacului (gastrică) conține celule speciale care produc acid și enzime, care ajută la descompunerea hranei pentru digestie, și mucus, care protejează mucoasa stomacului de acid. Când mucoasa stomacului se inflamează, se produce mai puțin acid, enzime și mucus. Există un tablou simptomatologic variat al gastritei, format în principal din: dureri abdominale; balonare; indigestie; inapetență (scăderea poftei de mâncare); crampe stomacale, în special după masă; vărsături. Aceste simptome sunt numite dispepsie. Gastrita erozivă poate provoca ulcere sau eroziuni în mucoasa gastrică care poate produce sângerări. Semnele de sângerare la nivelul stomacului includ: sânge în vomă; scaun de culoare neagră (Melenă); pete roșii de sânge în scaun. Testul cel mai frecvent utilizat pentru a diagnostica gastrita este o endoscopie cu biopsie de stomac.

Medicamentele care reduc cantitatea de acid din stomac pot ameliora simptomele și ajută la vindecarea gastritei din mucoasa stomacului. Aceste medicamente includ: **Antiacide**, cum ar fi aspirina, bicarbonatul de sodiu, acidul citric, carbonat de calciu și magneziu, alumină și magneziu. Exemplu: - Mylanta, Gaviscon ori Maalox. Antiacidele calmează arsurile gastrice ușoare sau dispepsia prin neutralizarea acidului din stomac. Aceste medicamente pot produce efecte secundare, cum ar fi diareea sau constipația. **Histaminergici 2 (H2)** blocante, cum ar fi famotidina (Pepcid AC) și ranitidina (Zantac 75). Blocante H2 reduc cantitatea de acid din stomac. **Inhibitori de pompa de protoni (IPP)**, cum ar fi omeprazol, lansoprazol, pantoprazol, rabeprazol, esomeprazol și dextansoprazole. Toate aceste medicamente sunt disponibile prin prescripție medicală iar unele se pot elibera și fără prescripție medicală. Acest tip de medicamente sunt mai eficiente decât blocantele H2 pentru că duc la o scădere mai rapidă a acidului din stomac. În funcție de cauza gastritei, pot fi necesare măsuri suplimentare sau tratamente. De exemplu, dacă gastrita este cauzată de utilizarea îndelungată a antiinflamatoarelor, medicul vă poate recomanda să încetați acest tratament, să reduceți dozele sau să abordați un alt tratament.

Categorii de alimente care trebuie evitate în gastrită: alimentele și condimentele picante (chili, piper etc.); prăjeli, produse semi-preparate și de tip fast-food; murături; cafea și orice alt produs cu cafeină; oțet; băuturi alcoolice; băuturi răcoritoare carbogazoase; dulciurile și prăjiturile cu unt, ciocolată, gogoși, negrese, etc.

Ce trebuie consumat în cazul gastritei acute: **Lichide** - Medicii recomandă consumul a cel puțin 8 pahare de apă pe zi. Se pot consuma și alte băuturi, dar fără cafeină. Se poate opta pentru ceaiuri sau sucuri proaspete de fructe (de mere, struguri sau pere) diluate cu apă. Acestea nu ar trebui să producă niciun disconfort abdominal. Lichidele ajută foarte mult digestia și contribuie din plin la reglarea tranzitului intestinal, care se poate dovedi o problemă atunci când suferi de gastrită. **Alimente cu fibre** – Pacienții care suferă de gastrită trebuie să consume porții controlate de fibre, atât solubile, cât și insolubile. Ele contribuie la stimularea procesului de digestie și se regăsesc predominant în alimente ca cereale integrale, fasole boabe, legume și fructe nedecojite etc. **Alimente cu amidon** - Există câteva produse alimentare cu amidon, precum pâinea neagră, pastele din grâu integral, tăiteii sau macaroanele, fulgii de ovăz, cerealele și cartofii fierți sau piureul care pot fi consumate de persoanele care suferă de gastrită. Cu toate acestea, versiunile prăjite sau uleioase ale acestor alimente sunt contraindicate, deoarece pot agrava gastrita. De exemplu, cartofii și carnea prăjite sau chips-urile sunt greu digerabile, provoacă gaze în exces, balonare și dureri abdominale. În cazul în care experimentați unele din semnele de gastrită expuse mai sus - nu ezitați să întrebați medicul de familie și să începeți un tratament medicamentos și regim alimentar.

*Material realizat cu sprijinul domnului Daniel Dinică, medic la
Serviciul Urgențe al Spitalului din Wellington.*

MEDITAȚII

Aducându-ne aminte că viața noastră o datorăm mamelor ce ne-au născut, vă propunem spre meditație următoarea poezie:

MAMA

de Vasile Militaru

*A venit seară mama,
Din sătucu-i de departe,
Să mai vada pe fecioru-i,
Astăzi "domn cu multă carte"!*

*A bătut sfios la ușă,
Grabnic i-am ieșit în prag;
Mi s-a umezit privirea
De iubire și de drag;*

*Sărutându-i mâna dreaptă,
Ea m-a strâns la piept, duioasă,
Și-ntrebând-o câte toate,
Am intrat apoi în casă.*

*Înăuntrul casei mele,
Câtă bruma-am adunat,
Dă prilej bieteii bătrâne
Să se creadă-ntr-un palat.*

*Nu-ndrăznește nici să intre,
Cu opincile-n picioare,
Și cu multă grija calcă
Doar pe-alături de covoare.*

*Eu o-ndemn să nu ia seama
Și să calce drept, în lege,
Că doar e la fii-su-n casă,
Nu e-n casa vreunui rege!*

*Și de-abia o fac să șadă
Pe-un divan cu scoarța nouă...
- "Mi-era dor de tine, maică...
Ți-am adus vreo zece ouă,*

*Nișel unt, iar coala-n traistă
Niște nuci, vreo două sute..."
Și, cu ochii plini de lacrimi,
Prinse iar să mă sărute:*

*- "Poate mor, că sunt bătrână
Și-a prins dorul să mă-ndrume
Să mai văd o dată, maică,
Ce mi-e azi mai drag pe lume!*

*Caierul mi-i pe sfârșite...
Mâine poate-și curmă firul
Și-ntre patru blăni de scânduri
Să ma cheme cimitirul...*

*Jale mi-e de voi, mămucă,
Dar visez, chiar și deșteaptă,
Cum, pe-o margine de groapă,
Bietul taică-tu m-așteaptă...*

*Tu, odorul mamei-n urmă
Să te-aduni cu frații-acasă
Și să-mparți agoniseala
De pe urma lui ramasă:*

*Lui Codin să-i dai pământul
De la moară și cu via;
Vaca și-un pogon de luncă,
Maică, să le ia Maria;*

*Lui Mitruș să-i dai zăvoiul
De rachiți dintre pâraie;
Carul, boii și cu plugul
Să le dai lui Nicolae.*

*Iară tu, ca mai cu stare
Decât frații ziși pe nume,
Să iei casa-n care ție
Ți-a fost dat să vii pe lume...*

*Când și când, în miezul verii
Sau de Paști, să vadă satul
Cum imi vine ca-n toți anii,
La căsuța mea băiatul...*

*Și-având tihna și odihna,
La venire sau plecare,
S-aprinzi și la groapa maichii
Câte-un pai de lumânare!...*

*A tăcut apoi bătrâna
Și-a plans mult, cu lacrimi grele,
Ce curgându-i lin în poală,
Se-ntâlneau cu ale mele.*

